

ถล่มกรมศิลป์ไม่ให้พื้นที่สายสีม่วง

● ‘รฟม.’ เลิกสร้างสถานีหอสุมุด

● อนุรักษ์ต้องควบคู่กับพัฒนา

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า มีประชาชนจำนวนมากเข้ามาแสดงความคิดเห็น (คอมเมนต์) บนเพจเฟซบุ๊ก “ข่าวนวัตกรรมขนส่งเดลินิวส์” ส่วนใหญ่แสดงความไม่พอใจและตำหนิกรมศิลปากร หลังจากได้นำเสนอข่าวความเคลื่อนไหวโครงการรถไฟฟ้าสายสีม่วงใต้ช่วงเตาปูน-ราษฎร์บูรณะ (วงแหวนกาญจนาภิเษก) วงเงิน 8.2 หมื่นล้านบาท ระยะทาง 23.6 กม. เป็นโครงสร้างทางวิ่งใต้ดิน 13.6 กม. 10 สถานี และทางวิ่งยกระดับ 10 กม. 7 สถานี ที่จะใช้เวลาก่อสร้างประมาณ 5 ปี เปิดบริการปลายปี 70 โดยอยู่ในขั้นตอนการส่งมอบพื้นที่สาธารณะให้ผู้รับจ้างทั้ง 5 สัญญา บางสัญญาเริ่มเข้าพื้นที่ก่อสร้างแล้วในส่วนของผู้ที่สาธารณะทั้งจากกรุงเทพมหานคร (กทม.) กรมทางหลวง (ทล.) และกรมทางหลวงชนบท (ทช.) ได้ส่งมอบพื้นที่ตามเป้าหมาย ยกเว้นกรมศิลปากรที่ล่าช้าที่สุด รฟม. ว่าไม่อนุญาตให้ใช้พื้นที่ใต้ดิน ซึ่งถ้าเข้ามาในเขตที่ดินหอสุมุดแห่งชาติในระยะ 10 เมตร เนื่องจากเกรงว่าจะกระทบกับ

ภูมิทัศน์ของหอสุมุดแห่งชาติ และต้นไม้ใหญ่

การไม่อนุญาตให้ใช้เขตที่ดินหอสุมุดแห่งชาติ อาจส่งผลให้ รฟม. ต้องยกเลิกสถานีหอสุมุดแห่งชาติและปรับแผนงานใหม่ พร้อมทำรายงานเปลี่ยนแปลงการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (อีไอเอ) จะส่งผลกระทบต่อแผนงานการก่อสร้างและเปิดบริการต้องล่าช้าออกไป สำหรับความคิดเห็นของประชาชน อาทิ กรมศิลปากรอีกแล้ว รฟม. ความเร็วสูง ที่อยุธยา ปรับแบบหลายรอบก็เพราะกรมศิลป์/เป็นห่วงทุกอย่างยกเว้นความสะดวกของประชาชน

เป็นหน่วยงานจัดวางการพัฒนาประเทศจริง ๆ เรื่องโบราณสถานหรือสิ่งสำคัญที่เขาห่วงก็เรื่องหนึ่ง แต่เขาคุยเรื่องนี้กันมาเป็น 10 ปี แล้วไปทำอะไรที่ไหนอยู่ ไม่ไปบอกเขาคอนนั้นว่ามีต้นไม้ นะ มีโบราณสถานนะ ทำไมชอบโผล่มาตอนเขากำลังจะสร้างทุกที/เดี๋ยวนี้คนหันมาใช้มือถือกับแทปเลทอ่านกันเยอะแล้วถ้ามีสถานีอยู่ตรงนั้น มันจะช่วยยืดชีวิตหอสุมุด ให้คนที่รำลึก

ถึงการจับหนังสือได้
แหวะเวียนไปกัน ทำ
แบบนี้สุดท้ายวันหนึ่ง
มันก็เป็นได้เพียงแค่
อาคารร้าง ที่ต้องเสีย
ภาษีเลี้ยงเจ้าหน้าที่ กับค่าบำรุงรักษาที่สูง โดยใช้งานไม่คุ้มค่าอะไร
เลย/ควรลงโทษผู้เข้าร่วมประชุมวันนั้น ไม่ให้ใช้ ทำไม่ไม่บอก
ตั้งแต่เนิ่น ๆ ไม่ควรปล่อยผ่านไปแบบนี้ทำคนเป็นล้านเสียเวลา
เพราะออมพะนำคนเดียว/หอสมุดแห่งชาติมีไว้เพื่อเก็บเอกสาร
หรือมีไว้เพื่อให้คนรุ่นต่อไปได้ใช้ประโยชน์จากเอกสารครับถ้า
อาคารศาลฎีกายังเปลี่ยนได้ 10 เมตร ก็น่าจะได้ไหมครับ

กว่าจะใช้เวลาคือศึกษา กว่าจะประมวล กว่าจะสร้างเสร็จ กว่า
จะฟ้องร้อง (ถ้ามี) ควรจะสรุปตั้งแต่แรกครับ เสียเวลาต่าง ๆ ไม่
รวมผู้รับเหมาที่รับเงินมาแล้วสร้างได้เวลาเปิดใช้จริงตรงนั้นพัง ตรง

นี้รวุ ตรงนั้นแก้ไข ถ้ามาน้อยครับ ใครจะ
ไม่ยอมรับรักษาไม่ห้วงมรดกหรือของโบราณ
ต่าง ๆ สมบัติของชาติ อนาคตมันก็ต้องเดิน
ต่อไปต้องปรับเปลี่ยนไปตามยุคสมัย สมอง
มีไว้คิดนะครับ/ถ้าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นใน
ต่างประเทศ หน่วยงานที่ดูแลห้องสมุดคง
จะดีใจมากที่มีสถานี่รถไฟมาตั้งอยู่ข้างหน้า
เพราะเป็นโอกาสอันดีที่จะชักชวนให้คน
เข้ามาใช้บริการมากขึ้น สำหรับข้อติดขัด
ต่าง ๆ สามารถหาข้อตกลงร่วมกันได้ เช่น
ออกแบบสถานีอย่างไรให้กลมกลืนกับ

ภูมิทัศน์ หากกระทบกับต้นไม้ใหญ่ สามารถล้อมเพื่อย้ายต้นไม้ได้
หรือไม่ ฯลฯ ในขั้นตอนการจัดทำ EIA กรมศิลป์น่าจะมีส่วนร่วม
อยู่แล้วในฐานะหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทำไมไม่คัดค้านตั้งแต่
ตอนนั้น? การทำงานที่ง่ายที่สุดก็คือห้ามเฉย ๆ ไม่ให้ความร่วมมือ
ไม่หาแนวทางแก้ไขปัญหาร่วมกัน อยู่มันไปแบบเดิม ๆ ไม่ต้อง
พัฒนาอะไรการอนุรักษ์ไม่ใช่ไม่สำคัญแต่ต้องควบคู่ไปกับการ
พัฒนาด้วยการยกเลิกสถานีเป็นการแก้ปัญหาที่แย่มากที่สุด เพราะทุก
ที่ตั้งสถานีล้วนมีปัญหา ถ้าแก้ปัญหาแบบนี้ ทั้งสายอาจจะมีสถานี
ไม่กี่สถานี ซึ่งไม่อำนวยความสะดวกแก่ประชาชนอย่างแท้จริง.